

ע"פ 7498/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 7498/19 - א'

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופטים נ' זלצובר, ש' פרידלנדר ו-ד' כהן) בתפ"ח 70640-11-16 מיום 6.10.2019

בשם המבקש: עו"ד אבי כהן

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופטים נ' זלצובר, ש' פרידלנדר ו-ד' כהן) בתפ"ח 70640-11-16 מיום 6.10.2019, במסגרתו הושת על המבקש, בין היתר, עונש מאסר של 21 חודשי מאסר בפועל, בניכוי 42 ימי מעצר).

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ולנאשם נוסף (להלן: נאשם 1) ביצוע מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 18.11.2016 בשעת ערב, דודתו של נאשם 1 (להלן: המתלוננת), נאשם 1 והמבקש יצאו לשתות אלכוהול. בהמשך הם הגיעו לדירתו של בן זוגה הקודם של המתלוננת. כאשר יצאו השלושה מהדירה, גררו הנאשמים את המתלוננת אל עבר

חלקו הצדדי של הבניין. שם הפשיטו אותה, נגעו בגופה וניסו לפשק את רגליה. נאשם 1 אף נישק את בטנה וליקק את איבר מינה. כל זאת בעוד המתלוננת נאבכת בהם וצועקת לעזרה. בעקבות צעקותיה הגיע למקום אדם נוסף אשר צעק עליהם שיחדלו, והנאשמים נמלטו מהמקום.

2. ביום 12.9.2017 הורשע המבקש על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה האמורה לעיל. ברם, לאחר שניתנה הכרעת הדין, ולאחר שהוחלף ייצוגו של המבקש, הגיש המבקש בקשה לביטולה, בטענה לתחולת הסייג מפני אחריות פלילית של "היעדר שליטה", לפי סעיף 34 לחוק העונשין מפני שהיה מצוי במצב של "אוטומטיזם שפוי" בעת ביצוע המעשים. חרף המועד המאוחר שבו הועלתה טענה זו, בית המשפט הורה לפסיכיאטר המחוזי להגיש חוות דעת לעניין אחריותו של הנאשם וכשירותו לעמוד לדין. כן הוגשה חוות דעת נוספת מטעם המבקש בהתייחס לחוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי. לאחר שהתקיים דיון בבקשה, במסגרתו העידו שלושה פסיכיאטרים מומחים, ניתנה ביום 17.7.2019 החלטה מנומקת הדוחה את הבקשה. במסגרת החלטה זו צוין כי בשלב הסיכומים, נטען בעל-פה על ידי בא-כוחו של המבקש כי יש לבטל את הכרעת הדין מנימוק נוסף, וזאת כדי לאפשר למבקש לחזור בו מהודאתו, שכן הוא לא הבין את משמעות ההודאה והשלכותיה לאור לחץ שהופעל עליו על ידי בית המשפט. אלא שלאחר דיון קצר, במסגרתו גם ניתנה החלטה הדוחה את הטענה כי בית המשפט "לחץ" על המבקש להודות בביצוע המעשים, חזר בו בא-כוח המבקש מטענה זו.

3. ביום 6.10.2019 גזר בית המשפט את דינו של המבקש. במסגרת זו נקבע, בין היתר, כי המבקש פגע בזכות האוטונומיה של המתלוננת על גופה, שלומה וביטחונה. המבקש ונאשם 1 ניצלו את מצבה הנפשי הירוד של המתלוננת, ומעשיהם גבלו בניסיון לאינוס. בית המשפט קבע שמתחם העונש בעניינו של המבקש נע בין 21 ל-40 חודשי מאסר בפועל. בגזירת עונשו נתן בית המשפט משקל, בין היתר, לגילו הצעיר של המבקש, לעברו הפלילי הנקי ולהליכים הטיפולים שעבר. על כן, הושתו על המבקש 21 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, שנה מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 15,000 ש"ח.

4. ביום 12.11.2019 הגיש המבקש ערעור לבית משפט זה הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין, לרבות רכיב הפיצוי שהושת עליו. בערעור נטען כי בית המשפט המחוזי התעלם מהבקשה לאפשר למבקש לחזור בו מהודאתו לאחר מתן הכרעת הדין על מנת שינוהל משפטו מחדש, ובכך שגה. כמו כן נטען כי מתקיימים בעניינו טעמים מצטברים ומשמעותיים לחרוג לקולא ממתחם העונש שנקבע, מטעמי שיקום. בד בבד הגיש המבקש את הבקשה דן לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. במסגרת הבקשה נטען כי סיכויי הערעור טובים וכי קיימת שורה של טעמים לקבלת הבקשה ובהם גילו הצעיר (כבן 19 בעת העבירה), היעדר עבר פלילי והתנהגותו הטובה לאחר ביצוע העבירה. עוד יש להביא בחשבון לטענתו את ההליך הטיפול המשמעותי שעבר מזה למעלה משנתיים, ואת המלצת שירות המבחן להשית עליו ענישה שיקומית.

5. בדיון שהתקיים לפני טענה המשיבה כי סיכויי הערעור נמוכים עד אפסיים, בהינתן חוות הדעת מטעם ההגנה התומכת גם היא ביסוד העובדתי של העבירה בה הורשע המבקש. כמו כן, בית המשפט המחוזי הקל עם המבקש, וזאת כאשר במסגרת הסדר הטיעון סוכם כי המשיבה תעתור ל-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אך בית המשפט מצא לנכון לגזור את דינו של המבקש על הצד הנמוך של מתחם העונש שנקבע. זאת לאחר בחינת מכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין, כמו גם גילו הצעיר של המבקש, היעדר עבר פלילי וחלקו בביצוע המעשים. עוד הובהר כי בשעתו המשיבה לא עמדה על תשלום פיצוי למתלוננת, והמבקש הוא זה אשר הביע את רצונו לשלם לה פיצוי סביר, וכעת הוא מערער גם על רכיב זה. לטענת המשיבה, המבקש אוחז אפוא את החבל משני קצותיו, ונוכח העובדה שקשה להעלות על הדעת

שהערעור יתקבל במובן זה שלא יושת עונש מאסר בפועל על המבקש, עליו להתחיל לרצות את עונשו באופן מיידי.

6. לאחר עיון בטענות הצדדים, ובהליך שהתקיים לפני בית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי אין הצדקה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש.

נקודת המוצא היא כי נאשם שהורשע בדין יחל בריצוי עונשו לאחר גזר הדין באופן מיידי, ואין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להצדיק את עיכוב ביצוע גזר הדין (ע"פ 3512/19 עוקאשה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.5.2019); ע"פ 2891/19 זוארץ נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.6.2019)). השיקולים המנחים לצורך הכרעה בבקשה מעין זו נפרשו בעבר בעניין שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)), שם נקבע כי יש להביא בחשבון בין היתר, את טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, משך תקופת המאסר ונסיבות נוספות הקשורות לעניינו של המבקש.

7. בענייננו, המבקש לא עמד בנטל להראות כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות סטייה מן הכלל של ריצוי מידי של עונש המאסר בפועל. כמו כן, מבלי לקבוע דברים נחרצים, על פני הדברים, לפני המבקש - אשר עומד על הטענה כי יש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו - ניצבת משוכה גבוהה למדי בקשר לערעור על הכרעת הדין.

בצדק גם ציינה המשיבה כי בעת גזירת הדין, בית המשפט המחוזי הקל עם המבקש באופן ממשי, בהתחשב במכלול השיקולים הרלוונטיים וביניהם גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי והמלצת שירות המבחן. על כן, מבלי לטעת מסמרות, קשה לומר כי יש בסיכויי הערעור על גזר הדין כדי להטות את הכף לטובת קבלת הבקשה.

על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין נדחית.

המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 11.12.2019 עד השעה 10:00 ביס"ר דקל, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון בתוקף. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ב בחשון התש"פ (20.11.2019).

ש ו פ ט